

Sygn. akt III UK 57/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania M. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.

o przyznanie emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 18 grudnia 2014 r., którym oddalono odwołanie M. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G., odmawiających prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i wnosząc o uchylenie

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej znajduje się wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie i zawierać argumenty na poparcie tego twierdzenia.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparte na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawa. Zgodnie z dotychczasowym orzecnictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na przesłankę wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecnictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Nie istnieje przy tym możliwość stwierdzenia, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a skarżący nie wykazuje rozbieżności w orzecnictwie w tym zakresie. Tego rodzaju sytuacja występuje zaś w sprawie niniejszej w odniesieniu do wskazywanej przez skarżącego potrzeby wykładni art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego

1983 r. w zakresie ustalenia, czy praca monterów instalacji wodno-kanalizacyjnych, aby mogła być uznana za wykonywaną w warunkach szczególnych, musi w sposób nieprzerwany i ciągły, przez cały okres zatrudnienia odbywać się w głębokich wykopach. W utrwalonym i jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że wymóg uznania robót wodno-kanalizacyjnych za prace wykonywane w szczególnych warunkach, będący warunkiem koniecznym do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, zostaje spełniony tylko wtedy, gdy takie roboty były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w głębokich wykopach (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 12 marca 2009 r., II UK 269/08, LEX nr 707881; 14 listopada 2013 r., II UK 133/13, LEX nr 1399913; 29 stycznia 2014 r., II UK 247/13, LEX nr 1438802).

Stwierdzić zatem należy, iż Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w przedmiocie problemu prawnego sygnalizowanego przez skarżącego, wobec czego nie ma podstaw do stwierdzenia, że nadal istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa materialnego w tym zakresie, która miałaby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. postanowił jak w sentencji.